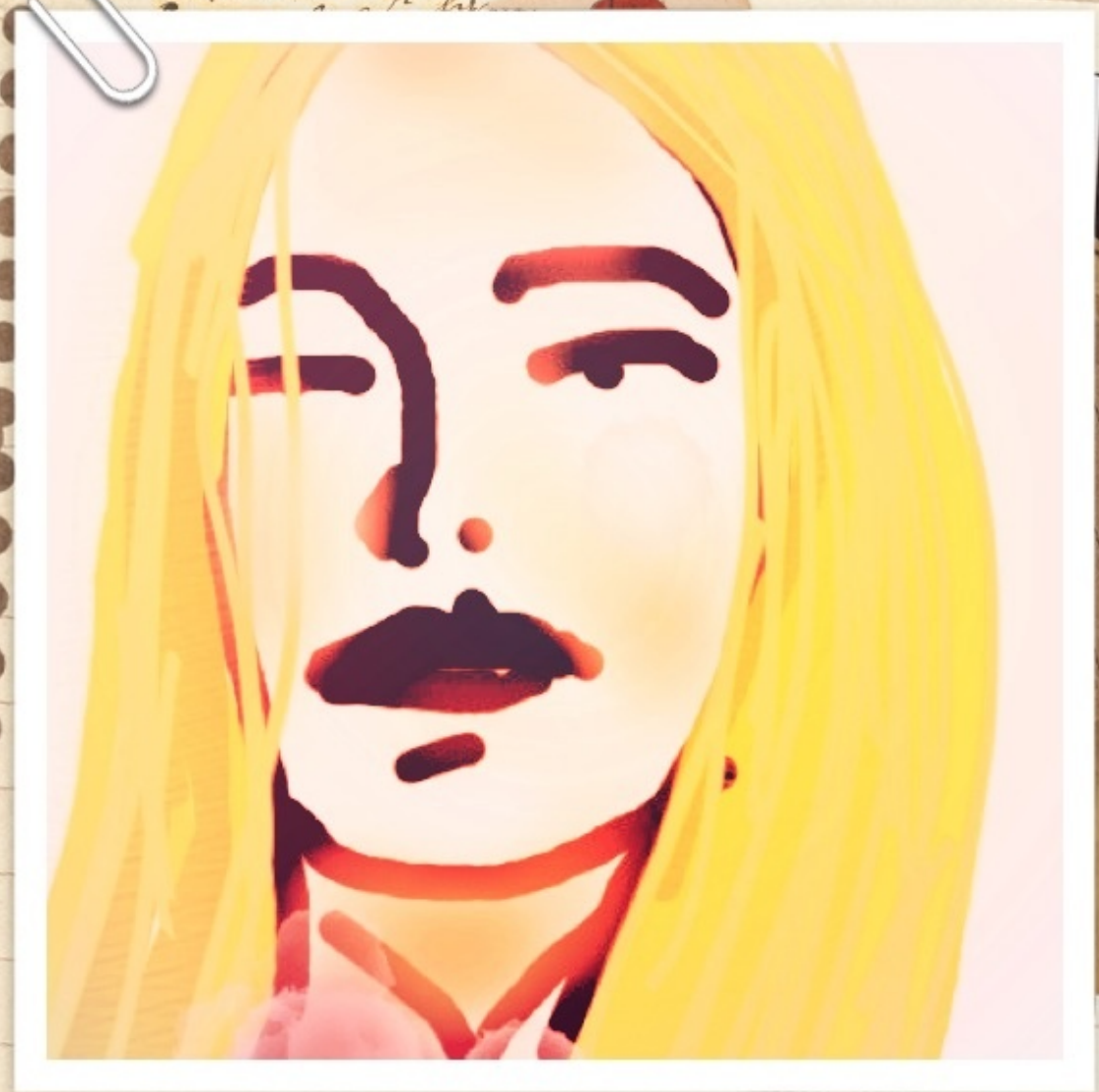

*Tilda Eriksson Krusnell
Matildas äventyr*

Matildas äventyr
Tilda Eriksson Krusnell

Tack till:

Martin Fernström

Julia Leander

Julia Petersen

Klara Edvaldsson

Wasika Kapbuaka

Kapitel 1

Matilda stod vid hennes mammas sjukhussäng och grät. Sängen var vit med ett gult täcke och en blå kudde men det var inget hår på kudden för hennes mamma hade blivit av med allt sitt hår. Matilda gungade med foten i de blåa skorna.

- Var inte orolig för mig, pappa tar hand om dig, sa mamma med en svag röst.

På sjukhuset luktade det mest äckligt, ungefär som gamla människor. Matildas pappa kom in igenom dörren och sa till Matilda:

-Allt är ditt fel! Hur kan du låta en bruten arm hindra dig från att rädda din mamma?

Matilda och hennes mamma hade precis varit med om en brand. Mamma hade en brännskada över hela ansiktet. Det var inte lätt att se på brännskadan men Matilda tvingade sig själv att titta på den. Det såg ut som ett svart landskap av sten och lava och död. När Matildas pappa tittade argt på henne så sprang hon ut i stora salen. Det kändes som om Matilda hade en stor klump i magen. I stora salen var väggarna målade i blått och vitt, när Matilda stod där så fick hon fler tårar i ögonen för hon visste inte om hennes mamma skulle klara sig.

Var allt hennes fel? När hon stod där och grät och inte visste vart hon skulle ta vägen kom det in en konstig man som hade åsneöron, brunt skägg och en svart hatt på huvudet. Matilda stod där och slängde på huvudet så att hennes blonda hår svängde förbi hennes blåa ögon. Den konstiga mannen sa:

-Jag heter Åsneman.

Den konstiga mannen såg på Matilda lite konstigt och tog händerna på sidan av hennes huvud och vred lite på skallen. När han tittat ordentligt mumlade han:

- ...ja, japp. Det är du.

Matilda tyckte att det var så konstigt att hon glömde fråga vad han höll på med.

- Jag hämtar dig imorgon, klockan [12:00](#), sa han och klappade henne på axel.

Sedan sprang han iväg med hög fart så att alla tidningar flög omkring i hela rummet. Matilda stod stel kvar och tänkte, hon blev lite nyfiken men ändå jätte lite rädd.

Hon tänkte inte att hon blev ensam kvar. Hon slängde sig på golvet så att luften svepte igenom hennes rosa tröja. En tår rann ned för hennes ganska bruna men ändå ljusa hy. Hon hörde att hennes mammas andnings maskin slutade fungera och hennes mamma gick bort. Matilda började blunda och tänkte vilka bra tider de har haft med varandra. Hon satt kvar på golvet helt ensam.

Kapitel 2

Matilda satt ensam på en bänk i parken och tänkte på sin mamma och om hon hade det bra i himlen. Hon ställde sig upp och sparkade med de vita Converse-skorna i det gråa gruset. Hon började snabbt gå hemåt, I omgivningen där hon gick så var det mest asfalt och träd och en och annan människa som gick in i en liten liten korvmoj med en stor korv på taket, hon går samma väg som hon alltid brukar gå hem från parken. hon tänkte återigen på om hennes mamma nånsin skulle komma tillbaka och om Matilda skulle kunna hälsa på hennes mamma nån gång, Matilda fällde en tår då och då.

Plötsligt såg hon den där konstiga mannen med den svarta hatten och åsneöronen. Han gick bredvid henne som från ingenstans. Han tog Matilda i handen med ett snabbt grepp och svängde iväg med henne så snabbt satt de vita conversen blev smutsiga. Matilda tänkte vad gör du med mig, det verkade som om Åsneman kunde läsa tankar för att han sa

- Du ska få komma till en värld

- Vilken värld sa Matilda med en lika svag röst som en sjuk gammal tant.

Åsneman svarade inte utan tog Matilda handen igen och drog henne till en skog. Skogen var grön med mossiga stenar. Åsneman knäppte med fingrarna och så snabbt som en tiger kom det fram en stor stjälk.

- Kom vi ska klättra upp på skälen sa Åsneman

- Okej sa hon med en blyg och tveksam röst Matilda klättrade upp på stjärken, det var ganska enkelt för det var en stege på den. Matilda kom upp till en helt ny värld. Hon och Åsneman gick på en massa blåa stenöar. Matilda trampade på en vit sak hon frågade Åsneman vad det var för något, Han tog upp den vita tussen från marken, Åsneman sa att:

- Det är gräs fast lenare och vita

Matilda tyckte att det var varmt så hon tog av sig sin rosa kofta. De gick in till Åsnemans hus.

- Vad heter den här världen frågade Matilda

- Den heter blåttet eftersom det nästan bara är blått här uppe

När de var inne i hans hus var Matilda väldigt förstummad och hon hade nästan axlarna uppe vid munnen för att hon var så överraskad men Ändå rädd, hon kände att Åsneman var en snäll man som inte hade något emot Matilda om hon frågade något som kanske var lite hemligt, just i samma sekund så kände Åsneman också att Matilda var en person som man kunde lita på.

Helt plötsligt så hörde Matilda musik så hon frågade Åsneman:

- Varför är det fest?
- För att det har kommit en liten smurfprinsessa.

Åå vad sött tänkte Matilda, hon ville inte sticka ut så hon satte sig på en blå stol och väntade.

Matilda tänkte också på varför just hon skulle komma till den här världen men hon skulle nog smälta det som en lättsmält glass nån gång. I Åsnemans hus var det vitt och blått och det luktade sommar för det var ganska varmt.

- Varför är det fest just här i ditt hus undrade Matilda

Men hon fick inget svar för att det var några smurfar som då just i den sekunden tog Matilda i hennes arm in på festgolvet, men Matilda började inte dansa hon blev helt plötsligt ganska snurrig och svimmade.

Hon vaknade en timme senare i Åsnemans bruna säng, Men Matilda hörde att festen fortfarande var igång. Åsneman kom in i rummet.

- Hur är det med dig sa han med en viskande röst

- Det är bättre sa hon svagt fast hon menade egentligen det inte hon mådde fortfarande dåligt

Efter några minuter gick Matilda upp ur den bruna sängen och gick ut där det var fest, hon satte sig på den blåa stolen igen en liten stund. Hon tänkte på hur länge hon skulle vara i den här världen fast hon frågade inte. Alla dansade och sjöng men Matilda var inte med.

- Jag är rädd vad ska jag göra sa Matilda svagt

- Du behöver inte vara rädd sa Åsneman

Matilda litade på Åsneman. Alla som var på festen var smurfar, Matilda var den ända människan på festen säkert i hela den världen också.

Det slutade med att Matilda gick upp på dansgolvet och började dansa, lite senare kände hon sig glad och sprallig så hon kände sig inne och började dansa med alla smurfar.

Kapitel 3

Dagen efter festen vaknade Matilda i Åsnemans blåa kökssoffa, hon gick upp och började laga frukost medan Åsneman sov. Efter en stund vaknade han och de började äta frukost. På bordet stod det flingor mjölk och juice, flingorna var svarta och Matilda var tveksam med att äta dem men hon gjorde det ändå. Det var ju jätte gott sa Matilda och vräkte i sig, hon undrade också vad det var i, Åsneman svarade att det var brända fladdermus vingar. Matilda gjorde kräk ljud och sprang till det vita badrummet.

När Matilda och Åsneman hade ätit klart så gick de ut på en promenad, de såg rosa och blåa blommor på ängarna som såg så magiska och levande ut och på en och annan blomma satt det en fjäril och en och annan Smurf som gick runt. Matilda kände att det började skaka och att det blev alldeles mörkt. Åsneman mumlade för sig själv och sa å nej å nej å nej..... varför just nu! Vadå skrek Matilda vad händer. Åsneman tog Matilda i handen och sprang iväg till ett rum. I rummet fanns det en svart kikare som Åsneman kikade ut igenom och såg att Kobrad klev ut ur ett stort skepp.

Han sa till Matilda att vad hon än gjorde skulle hon stanna här. När Kobrad klev ut ur skeppet tog han bakom sin rygg fram en stål arm som han satte på sig. Matilda var rädd och det var alla andra också, Åsneman sprang ut mot Kobrad och försökte skydda byn men det var försent precis när han skulle slå till Kobrad så var Kobrad mycket kvickare än Åsneman så han slog till Åsneman på benet satt Åsneman ramlade ner på den blåa marken och sa för sig själv nej vad har jag gjort.... Men Åsneman kämpade, han reste sig upp och tog tre steg till Kobrad sedan sa Kobrad

- Ett steg till och prinsessan kommer bli bortrövad av ladicás

Matilda hörde var Kobrad sa.

Kobrad sprang in i skeppet med sina små fötter och skrek jag kommer igen blåttet!

- Vem är ladicás sa Matilda med en ljus röst

- Säg inte det namnet igen vi på blåtet kallar honom för den mörke

Precis när Matilda skulle öppna munnen så avbröt Åsneman konversationen med en hand framför Matildas mun.

Matilda gav sig inte så hon gick till några smurfar och frågade vem det var,

- Han är ond och elak akta dig för honom sa en liten smurf och sedan sprang smurfen iväg.

- Om du vill stoppa den mörke så måste du hitta en blå dryck som finner sig under blåtet.

Matilda tänkte på saken och om hon ville eller skulle hitta den där drycken.

- Nej det är för farligt sa Åsneman

Matilda lyssnade inte och skrek allt var hon hade jag ska hitta drycken!! Åsneman gick med på att hämta drycken. De gav sig av och Matilda blev lycklig.

Kapitel 4

Matilda och Åsneman skulle ge sig av för att hämta den blåa drycken som kan stoppa ladicar, de åkte i ett stort flygplan med vingar, det lät ingenting när man åkte, planet var rostigt grönt , det var Åsneman själv som hade byggt flygplanet.

- Går det här planet verkligen att flyga undrade Matilda

- Jadå svarade Åsneman planet är som nytt

Matilda tvivlade på Åsneman, men hon klev på det knarriga och rostiga planet med svaga steg. Rätt var det var så var Matilda och Åsneman uppe i luften över blåttet det var så vackert att se sa Matilda, det var väldigt varmt och det luktade väldigt fräscht.

färjen där uppe var vit och det kunde komma ett och annat berg under de. När de åkte i planet så skakade det väldigt mycket och Matilda blev helt plötsligt rädd av att det skakade. Åsneman varnade Matilda för de små små onda älvor som kunde komma fram då och då och precis i det ögonblicket kom det fram en ond älva rakt mot Matilda. Hon sträckte ut handen med gipset och rätt vad det var så var älvan krossad som en genomstekt pannkaka, Matilda blev förvånad att gipset var så starkt. Åsneman pustade ut och hade hakan nere vid axlarna och dreglade.

Det var en väldigt lång resa som de skulle klara av. Åsneman hade som en liten apart med sig som han tog fram för att den pep och blinkade, när han hade tagit upp apparaten så sa den att det skulle komma en stor storm på väg just där Åsneman och Matilda höll till. De väntade i planet natt och dag för att komma fram. Matildas magkänsla var pirrig och hon var spänd på vad som väntade henne där drycken låg. Matilda såg på Åsneman och såg att han var svettig och kall på samma gång han hade också feber, Matilda kollade i den gröna väskan om de hade nån medicin men det fanns inte. Matilda stannade planet på ett berg, helt plötsligt så var Åsneman medvetslös, Matilda blev rädd och visste inte vad hon skulle göra, hon sa för sig själv vi får väll stanna här ett par nätter.

Efter ett par timmar kollade Matilda till om Åsneman hade vaknat men det hade han inte Matilda var orolig, hon gick och la sig på alla färgglada kuddar. Matilda drömde en hemsk mardröm, den var att hon ramlade ned i ett stort hål och dog. Hon fick en chock och vaknade snabbare än ljusets hastighet. Åsneman vaknade och undrade vart han var.

- Jag stannade här uppe på berget för att du är sjuk sa Matilda

Åsneman nickade och somnade om. Matilda gjorde desamma och la sig ned. Just då kom det en stor storm, det regnade oskadde och blixtrade, i Himlen så var det alldeles svart och regnet gjorde ont när det slog mot Matildas kind.

Hon och Åsneman vaknade igen, de var helt dyngsura och genomfrusna, Åsneman kände sig frisk men Matilda sa att han behövde vila och hålla sig varm. Matilda tog fram några filter och la en av de på sig själv och tre på Åsneman. Åsneman tittade friskt på Matilda och sa tack. Morgonen efter stormen mådde båda bra. Matilda hade klumpiga påsar under ögonen som var lite blåa.

- Hur mår du undrade Matilda

- Bra bättre än igår svarade Åsneman

Berget som de stod på var grått och luften där uppe var kall fast för det mesta var det vindstilla.

Matilda frågade om de skulle gå, Åsneman nickade. De reste sig från planet och började gå mot drycken, de hade en karta så de visste ungefär vart drycken var. När de hade gått ett tag såg de ett väldigt stort berg och på toppen lyste det som en diamant som glänste. Åsneman och Matilda tittade på varandra och nickade med ett stort leende. Matilda hade det svårt att klättra upp för att hon hade en bruten arm men hon fick hjälp av Åsneman. Efter några timmar så var de uppe, det luktade bränt och det var ljust.

Matilda räckte fram handen mot den gyllene drycken men då blev hon tagen i sin arm och ramlade ned på marken, hon skrek och blev rädd hon såg en kille som hon kände igen, Åsneman skrek akta.

Kapitel 5

Där stod Kobrad, Matildas Ögon blev stora. Matilda ville bara bort. Hon blundade och tittade några sekunder efter och då såg hon inte Kobrad framför henne längre, hon blev lättad, men när hon tittade bak så stod Kobrad vid Åsneman. Åsneman viftade med handen mot en grotta. Matilda tolkade det som att hon skulle rusa dit, hon nickade och sprang mot grottan. Matilda tittade mot den gyllene drycken. Hon ville stoppa Kobrad från att skada Åsneman men det var försent, Kobrad knöt sin bleka knytnäve och siktade mot Åsnemans huvud. rätt så det var så träffade knytnäven rätt på Åsnemans näsa och han lyfte från marken av det magiska slaget.

Det knäckte till och Matilda vände blicken från de och blundade. Hon hörde när Åsneman slog i backen som en som ett kraschande flygplan. Hon vände sig om lite tveksamt och tittade mot Kobrad. Han gned sina bleka händer ondskefullt och gnisslade med tänderna som om man gned naglar mot en svart tavla. Matilda rös till satt håret i nacken reste sig som en vettskrämd katt. Kobrad tog upp en kommunikationskristall ur sin stora ficka och sa,

- De kommer aldrig slå mig nu är det bara den där Matilda kvar.

Personen på andra sidan kristallen skrattade ondskefullt. Matilda lyssnade noga från sitt gömställe.

- Tur att de inte har kommit på att du är rädd för spindlar.

Åsneman var avsvimmad och låg nere på den gråa marken full av små kryp. Kobrad gick stegen mot drycken han la handen på den. Den försvann ned i hans ficka, kobrad gick raskt mot hans luftskepp. Matilda vägrade se att allt slutade såhär. Hon reste sig irriterat upp och gick mot Kobrads rygg. När hon gick fastnade hon lite i ett spindelnät, men som tur var så var hon inte rädd för spindlar. Hon tänkte på vad personen i kristallen sagt. Att Kobrad var rädd för spindlar... Matilda samlade upp fem små röda spindlar i handen.

Hon började smyga istället för att gå mot Kobrad.

När han var framme vid skeppet så ville inte Matilda ge upp så hon satte i en högre växel, sprang de sista stegen och kastade alla spindlar mot Kobrad. De landade på hans axel. Han vände sig om och tittade förvånat på Matildas retsamma min. Kobrad märkte inte att han hade spindlar på sig.

- Varför tittar du på mig sådär, sa Kobrad konstigt till Matilda
Matilda skrattade till och frågade kobrad vad han hade på axeln.

han svarade förvånat jag har inget. Men när han tittade ned på axeln så var det fem spindlar som satt och tittade upp på kobrad. Han började skrika och slängde upp drycken mot den blåa himlen, han sprang in i skeppet och flög iväg. Drycken höll på att falla ned mot marken och Matilda skrek nej. Hon sprang så fort hon kunde innan glas flaskan med drycken gick sönder men Matilda snubblade, Åsneman vaknade raskt och hoppade upp i luften och fångade drycken. Matilda fick glädjetårar och kramade om Åsneman. Matilda gick fram mot Åsneman och tog emot drycken.

Kapitel 6

Matildas hand nuddade den kalla drycken. Matilda och Åsneman var inte riktigt säkra på om Kobrad var borta eller om han skulle komma tillbaka, eftersom de inte var säkra just där så bestämde de sig att de skulle bege sig ifrån berget. Men Matilda kom ju på att de inte hade planet, planet hade rostat ännu mer än vad det var och vissa delar hade försvunnit så de kunde inte flyga.

- Vad ska vi göra sa Matilda

Åsneman gick fram mot det trasiga planet och tänkte efter vad han kunde göra eftersom han själv hade byggt planet.

I den gråa och mörka grottan där drycken hade legat fanns det några pinnar och en massa rostiga spikar, Åsneman tog upp några saker och gick försiktigt ut mot planet. Han frågade Matilda om hon kunde gå in i grottan för att hämta mera pinnar som de kunde ha för att bygga på planet, Hon nickade och gick in i grottan. Matilda ryckte till lite då och då för att en droppe droppade ned från grottan rakt ner i hennes nacke. Hon tog upp några bruna pinnar i ena handen och i andra handen höll drycken, när hon var ute ur grottan märkte hon att Åsneman inte var där.

Hon sprang runt på berget och försökte hitta Åsneman men helt plötsligt så snubblade hon och Matilda tappade drycken över bergskanten, Men Matilda var kvick så hon reste sig snabbt och tog emot drycken. När hon reste sig upp så pustade hon ut.

Matilda saknade Åsneman, hon satte sig ner på knä med händerna över ansiktet. Omgivningen var helt okej det var lite mörkt och kallt, Matilda tänkte att det iallafall inte kunde bli värre. Efter några minuter så reste sig Matilda upp och gick fram mot det rostiga planet och tog upp några pinnar och spikar, Det tog en väldigt lång stund innan Matilda kom på hur man skulle göra, men tillslut så gick det med att hon spikade fast några pinnar här och var lite slarvigt.

När hon var klar så såg hon tveksam ut, planet såg ut som en skrothög tänkte Matilda argt.

Hon sa för sig själv, det här skulle ha gått mycket bättre om Åsneman varit här och om han skulle ha byggt bitarna av planet. Men Matilda satte sig tveksamt i planet darrandes av skräck, hon satte på motorn på planet och lyfte sakta från berget. Hon hade lagt drycken vid hennes fötter, hon hade bestämt sig för att åka tillbaka till blåttet helt ensam utan Åsneman och hans saker.

Det var en lång lång resa för Matilda, hon hade inte mycket mat två mackor och en festis. När hon hade kommit halvvägs så var vädret inte alls som det var förut, Överallt så var det helt grått. Det haglade och regnade Matilda frös och hon försökte rädda drycken så att inte glaset skulle spricka. Men Matilda kunde inte flyga flygplan så när hon flög så vinglade planet som om det var en jordbävning. Matilda hade flugit natt och dag och äntligen så var hon framme på blåttet, men det konstiga var att ingen var där.

Blåttet var i bra skick, varför var inte hon också borta precis som alla andra. Hon satte sig återigen på knä med händerna över ansiktet och föll en massa tårar, hon och allt kändes så hopplöst utan Åsneman. Hon la sig ned på marken i det dåliga vädret och somnade in.

Kapitel 7

Matilda vaknade på den kalla och sträva marken helt övergiven, hon hade några skrapsår och lite blod på gipset men hon visste inte vart det kom ifrån. Hon hade en magkänsla av att hon hade flyttats från den platsen hon var på när hon la sig på marken, Matilda blev rädd och orolig, det var en fasansfull känsla. Runt omkring Matilda så var det ljummet i luften och det var en stor dimma som låg över blåttet. Matilda tittade sig omkring och såg ett par händer som höll fast vid ö-kanten, helt plötsligt så slog Matildas hjärta i tusen och hon darrade.

Hon hörde en svag viskning därifrån händerna kom, helt plötsligt såg Matilda ett huvud sticka upp men hon såg inte ansiktet, det gjorde henne orolig. Men en positiv känsla var att det kunde vara Åsneman så Matilda gick fram mot stället där hon såg händerna, men precis när hon lutade huvudet över kanten så tog händerna tag i Matildas hår men Matilda var snabb och hann rycka bort huvudet. Matilda sprang fort bort från kanten och skrek! Händerna på kanten började röra sig och Matilda såg snabbt att ett ansikte kom upp, hon blev rädd. Det föll en tår från Matildas kind.

- Vem är du? sa Matilda med en svag röst

Men När ansiktet kom upp såg Matilda att det var hår över ansiktet och att man inte såg näsa, mun eller ögon. När hela den okända och läskiga människan var uppe så såg Matilda en tatuering på armen där det stod "OND" Matilda fråga ännu en gång vem det var, men mannen svarade inte utan sträckte fram sin hand, handen hade jätte äckliga långa och gula naglar.

Han rev till Matilda på kinden och hon ryckte till.

- Jag är Ladicass sa den läskiga personen

Matilda kom nu på vem det var, det var ondskan på det stora blåttet, Åsneman hade berättat allt.

Matilda skrek allt vad hon kunde till Ladicás VAD GÖR DU HÄR! Hon fällde en tår till och satte sig på marken och tittade på Ladicás. Han knäckte till nacken och kisade med ögonen mot Matilda.

- Du borde åka hem till din värld du hör inte hemma här sa Ladicás surt

Matilda nickade och tittade ner ner på drycken som hon hade i sin väska, väskan var i knät och Ladicás hade inte sätt drycken. Matilda tänkte att hon skulle ge upp och bara säga att hon var för rädd.

Ladicás sa det som Matildas pappa hade sagt när hennes mamma dog, Allt är ditt fel! Hur kan du låta en bruten arm hindra dig från att rädda din mamma! Matilda blev rykande i ansiktet och var lika röd som en tomat, hon reste sig snabbt upp och kavlade upp ärmarna på hennes rosa tröja och knäckte till fingrarna och sa, nu är det strid!

Kapitel 8

Matilda tog ner handen i väskan där drycken fanns och tog upp den, hon visade drycken för Ladicás. Ladicás suckade och sa:

-Lilla flicka tror du på allvar att du kommer behålla drycken när jag är här

Matilda blev ännu argare än vad hon var förut, hon sträckte fram drycken ännu mer för att reta Ladicás men det varade inte så länge med att Matilda höll fast vid drycken för rätt så det var så tog Ladicás drycken kvick som ett brinnande eldklot.

- Ge tillbaka drycken sa Matilda argt

Ladicás lyssnade inte, han tog upp ett svärd ur svärdslidan och började vifta det framför Matilda, han var aldrig nära på träffa för att Matilda var också kvick, hon duckade och hoppade, han träffade ibland Matildas gips men det gjorde inget. Matilda ställde sig förvånad mot en vägg och knep igen ögonen, hon trodde att hennes liv skulle vara slut. Ladicás siktade svärdet mot Matilda och kastade men han missade, svärdet kom precis bredvid hennes huvud, svärdet rörde lite svag mot hennes kind.

Matilda svettades för hon var så rädd, Ladicas svor för att han missade. Matilda la sig ner på marken och började klaga på att hon hade ont i sin brutna arm, Ladicas skrattade till och sa:

- Du kommer aldrig klara det här

Matilda började grina och tänkte helt plötsligt på sin mamma. Ladicas gick fram till Matilda och log ondskefullt.

- Du är så dum sa Matilda

Ladicas gjorde en konstig min, men han fattade inte att Matilda bara fejkade med att hon hade ont så hon slog till Ladicas med knytnäven, Ladicas ramlade bak och tuppade av. Matilda väntade tills Ladicas vaknade upp igen, när han hade vakant så sa Matilda:

- Förresten så är det din pappa som hatar dig eftersom han låter dig se ut sådär

Hon slog till Ladicas igen, han ramlade ner för kanten och försvann. Hon gick därifrån och tänkte på om hennes pappa hade menat det han hade sagt till henne för det kanske bara var för att han var ledsen.

Kapitel 9

Matilda pustade ut för att Ladicas var besegrad, hon kände sig lättad för det var en svår kamp. Hon märkte plötsligt att blåttet förändrades, det blev mycket finare och varmare, himlen blev blå och och solen kikade fram. Matilda mjuknade in och slappnade av i kroppen för att ta en paus, hon hörde fåglarna kvittra och hon såg hur de viftade vingarna i sommar luften. Matilda hörde ett ljud, hon blev rädd hon trodde att det var Ladicas. Men när hon såg att en hatt föll uppifrån så visste hon att det var Åsneman, hon skrek av glädje och hoppade omkring.

- Akta!! Skrek Åsneman som kom fallande ned för himlen

Helt plötsligt så kom Åsneman ned från himlen till marken med ett duns. Matilda hjälpte Åsneman att komma upp, han var tung som en elefant men Matilda klarade det. Hon blev så glad så att hon fick tårar, Åsneman slängde fort som en katt iväg ett leende om Matilda, han sträckte ut armarna och Matilda kom springandes mot honom och när hon var framme så var den den bästa kram hon någonsin har fått, hon kramade så hårt som världens starkaste man.

Helt plötsligt så blev dagen ännu bättre för både Matilda och Åsneman för att alla från blåttet hade kommit tillbaka, alla klappade åt Matilda för de tyckte att hon var en hjälte som hade besekrat Ladicas och fått glädjen tillbaka till alla personer. Alla personer på ön började ordna för en fest, alla började blåsa upp balkonger och hänga upp serpentiner, det skulle bli en en rolig och bra fest tänkte Matilda. Åsneman satte på musiken det var så högt som en hög väckarklocka som var inställd på 100. Alla hoppade omkring och dansade som vilda små hundvalpar.

Men Matilda hade inte mer tid så hon packade och tackade alla för en bra och god tid, Matilda ville inte åka hon fick tårar och kramade om alla för att hon var tvungen att ge sig av. När Matilda vände på klacken och var på väg att åka så klappade alla sina händer och bus visslade för den underbara person som Matilda hade varit och är. Matilda tog vid stälken och sa:

- Hejdå

Hon började klättra ned för stälken, för henne så tog det bara några sekunder nästan så snabbt som en leopard men i själva verket tog det några timmar.

När Matilda var framme så var hon där Åsneman och hon startade, i en skog som det bara fanns mossig stenar och en stjälk. Matilda var lättad och sprang hem. Matilda insåg att det inte var så svårt med att ha gips det hjälpte Matilda i flera situationer.

Tilda Eriksson Krusnell

Om ni gillar något i
boken kan ni höra
av er till mig på
Twitter [@tilda02tilda](https://twitter.com/tilda02tilda)

